

URMAREA LUI HRISTOS

- Duminică a treia din Postul Mare -

Postul Mare este un minunat urcuș spre desăvârșirea noastră, urcăm spre Sărbătoarea Învierii Domnului cu ajutorul acestor trepte care sunt Evangheliile duminicilor din această perioadă. Cugetând cu luare aminte la mesajul lor, urcăm la înălțimea chemării noastre de ucenici ai lui Hristos. Când ne vorbește despre Sfânta Cruce, Iisus Hristos se adresează nu numai mulțimii, dar și nouă. Ca și în mulțimea de atunci și astăzi printre noi sunt din aceia care, cucerți de învățătura Sa, se hotărăsc să-L urmeze. Mântuitorul Iisus Hristos a zis: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Cel ce-și ia Crucea este omul gata pregătit să-și piardă sufletul pentru Hristos și pentru Evanghelie. Al pierde pentru a-l câștiga. A deveni creștin înseamnă să te îmbraci cu cămașa morții. Ucenicii lui Hristos

trebuie să înfrunte nu numai moartea aceasta firească, ci chiar moartea silnică și moartea de ocară. Cei ce țin la viața lor n-au ce căuta pe calea lui Hristos, care este o cale a Crucii. N-au ce căuta pe această cale oamenii lumești, cei pentru care lumea este ceva. Pornesc cu sârg în câștigarea lumii, de parcă numai lumea întreagă i-ar satisface. Și totuși, preocupați de prețul lumii întregi, ignoră sufletul lor, de care nu se preocupă nicidecum. Pentru acești oameni lumești și firești, crucea nu poate fi decât nebunie și sminteală, cum spune Sfântul Apostol Pavel (1 Corinteni 1, 23-25). Cum pot oamenii aceștia să-și asume „bațjocorirea lui Hristos”, când nu-i interesează decât lumea și lauda ei? Dacă ei nu urmăresc decât plăcerile, cum să primească chinurile crucii? Domnul știa că nu oricine poate să-L fie următor, de aceea nu înfrumusețează deloc situația celui pornit pe urmele Sale. Și chiar dacă nu toți sfinții și ucenicii lui Hristos au murit pe cruce, există totuși un fel de răstignire pe care o primesc toți ucenicii Domnului. Este vorba de o răstignire continuă, o răstignire a „omului vechi” (Romani 6, 6), printr-o statornică actualizare în viața de credință a Botezului creștin, care este moartea și îngroparea împreună cu Hristos, o răstignire a „trupului, împreună cu patimile și cu poftele sale” (Galateni 5, 24). Fără lepădarea de sine, nu poți nicidecum să urmezi cu adevărat pe Hristos. Pentru cei ce nu trăiesc această stare, lepădarea de sine nu este ușor de înțeles. Mulți cred că lepădarea de sine înseamnă renunțarea la anumite „plăceri”. Lepădarea de sine nu este cu nimic mai prejos decât răstignirea pe cruce. Diavolul ne va ispiți mereu să credem că putem să-L urmăm pe Hristos și fără lepădare de sine, adică păstrând cât mai mult din cele ale „omului vechi”, uneori fiind chiar blânzi cu trupul și avându-ne întotdeauna bine cu lumea. Asta îi face pe mulți să creadă că sunt următori ai lui Hristos, când de fapt drumul lor este mereu împotriva Lui. Lepădarea de sine și purtarea crucii nu înseamnă chin, ci bogăție și fericire mai presus de orice cuvânt omenesc. Răstignirea noastră devine o răstignire împreună cu Hristos.

RUGĂCIUNE ȘI CREDINȚĂ

Rugăciunea este convorbirea sufletească a omului cu Dumnezeu. Înaintea Bunului Dumnezeu, rugăciunea este o taină, ea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Modul nostru de a comunica cu Dumnezeu este rugăciunea. De aceea, dacă vrem să vorbim cu Dumnezeu, rugăciunea trebuie să fie o stare permanentă a minții și a inimii noastre. Rugăciunea neîncetată și mulțumirea față de Dumnezeu pentru toate câte ni se dăruiesc, fac parte din firescul vieții. Dacă omul nu mulțumește lui Dumnezeu pentru fiecare lucru, nu poate nici să se roage, nici să trăiască viața duhovnicească. Rugăciunea este ridicarea minții și a vocii noastre către Dumnezeu. În timpul rugăciunii ne închinăm, însemnându-ne cu semnul sfintei cruci, făcând metanii, stăm în genunchi, spre a spori evlavia noastră lăuntrică. Mai ales în timpul postului trebuie intensificată rugăciunea, deoarece postirea noastră este incompletă fără rugăciune. Cea mai sigură și cea mai potrivită cale în urcușul spre desăvârșire al creștinului este rugăciunea, deoarece este maică a virtuților. Postul și rugăciunea sunt armele cu care creștinul luptă pentru dobândirea libertății duhovnicești. Postul Mare este vremea rugăciunii și a pocăinței. Prin rugăciune, omul se pregătește pentru întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfintele Taine și tot prin rugăciune o și întreține, printr-o stare de smerenie și de pocăință. Aceasta, pentru că prin înșeși cuvintele rugăciunii, cerem mila lui Dumnezeu și iertarea păcatelor și ne recunoaștem starea de păcătoșenie. După mărturisirile Sfinților Părinți, rugăciunea bineplăcută înaintea lui Dumnezeu este cea împlinită de creștin cu toată ființa sa. Pentru aceasta este nevoie ca el să aibă minte, inimă și credință puternică, ca să-L preamărească, să-i mulțumească și să-i ceară tot ceea ce El consideră că-i este de folos. Și acestea pentru că rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu și cea mai sigură cale de desăvârșire a oricărui creștin. Rugăciunea trebuie să fie scurtă, simplă și constantă. Ea poate fi și o atitudine lăuntrică, o îndreptare a sufletului către Dumnezeu

în deplină tăcere. Rugăciunea stă în a-ți împreună cugetul cu evlavie, cu străpungerea inimii, cu mărturisirea păcatelor și cu suspine nevăzute și cu o dispoziție nepătimasă câștigată prin deprindere și care răpește mintea prin dragoste desăvârșită spre înălțimea spirituală. Ea este, prin excelență, un act de credință în Dumnezeu. Mai ales acum, în timpul postului, ne gândim și practicăm cu mai multă intensitate rugăciunea, pentru că fără ea postirea noastră este lipsită de conținut. Miezul postirii noastre este rugăciunea, care ne aduce la comuniunea cu Dumnezeu și astfel postul și rugăciunea ne fac să trăim bucuria duhovnicească a Raiului. Omul care a gustat bucuria lăuntrică a rugăciunii va dori să fie neîncetat împreună cu Domnul, ca să poată sta de vorbă cu El. Să ne rugăm și noi în timpul postului: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămăia înaintea Ta.” (Ps. 140, 2).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: Care este rolul duhovnicului în post?

Răspuns: „Nu este bine ca omul să fie singur”, a spus Dumnezeu. Și a făcut-o pe Eva, să-i fie ajutor potrivit. Când este vorba de vindecarea sufletului sau aprofundarea relației cu Divinitatea, nici aici omul nu este bine să fie singur. Pentru că vine diavolul și îi dă omului tot felul de gânduri ciudate în cap legate de credință: „ba, că e sfânt și că nimeni nu e mai mare ca el”, „ba, că darurile date de Dumnezeu pentru a fi de folos celorlalți sunt obținute prin propriile puteri și că poți face averi cu ele”, și multe asemenea. Și atunci, și aici, omul are nevoie de o călăuză. De cineva care să-l oprească sau să-i dea curaj să meargă mai departe atunci când trebuie. Această călăuză spre mântuire și sfințenie este duhovnicul. El este părintele spiritual și cel care are cheia la tainele plăcute sau neplăcute ale sufletului nostru. Uneori ne cunoaște mai bine decât ne știu părinții biologici. Un duhovnic bun ne dojenește și ne mustră când greșim cu bună știință, plânge și se roagă alături de noi când trecem prin încercări și ispite și se bucură cu tot sufletul de reușitele noastre. Iar atunci când trecem pragul Bisericii, ne întâmpină cu bucurie. Acesta este duhovnicul: crește alături de noi, scade alături de noi, răspunde pentru noi în fața lui Dumnezeu. Mare responsabilitate are!

Întrebare: De ce smerenia este numită cununa postului?

Răspuns: Postul este calea spre înviere, momentul central al vieții noastre de creștini. Dacă am postit un pic, ne-am rugat un pic, am mai făcut și ceva bun în jurul nostru, atunci nici Dumnezeu nu ne lasă fără răsplată. Însă, nici diavolul nu stă locului și creează situații în care să ne mândrim cu ceea ce am făcut. Colegi, prieteni care se miră și ne laudă pentru că am ținut post, alți cunoscuți care vin și ne spun că noi suntem „sfinți” și să le dăm sfat, și altele asemenea. Mai că ne vine să ne ridicăm de la pământ, avem inima cât pâinea de mare. Asta este mândria: păcatul care a aruncat îngerii din cer! Dacă cădem în capcana de a asculta și de a ne mândri, am pierdut tot ce am realizat în acest post. Când apar astfel de situații, tăiați rapid elanul celor care vă laudă spunând că nu ați făcut mare lucru sau mutați discuția grupului spre altceva. Să nu lăsăm gândurile de mândrie să-și facă cuib în mintea și sufletul nostru. Tot ce realizăm bun trebuie să fie precum băutul apei: nu putem trăi fără apă, dar ați mai auzit pe cineva mândrindu-se sau lăudându-se că a băut apă?!

Întrebare: De ce ne este rânduit postul?

Răspuns: Pentru a ne aminti mai bine originea noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales, și că Tatăl nostru este însuși Împăratul cerurilor și al pământului. Pentru ca să ne întoarcem mintea de la toate grijile zilnice și să cugetăm la ceea ce e principal și cu adevărat contează. Ca să ne amintim originea noastră, adevărata noastră cale și adevărata noastră patrie. Să ținem post, fiecare cât poate, și de fiecare dată să ducem postirea mai mult timp. A ține post se învață. Nimeni nu se naște postitor. Și este și mai bine dacă am ajuns la această hotărâre fără a fi forțați de vreo boală grea sau necaz. Amin. Slavă Tie, Doamne!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 29 martie	14:00	Spovedanie
Miercuri 30 martie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
Vineri 1 aprilie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 2 aprilie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
Duminică 3 aprilie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Păcatul vorbirii de rău

Spovedindu-se într-o zi o femeie, zise ea duhovnicului: „Părinte, nu cred că păcatul clevetirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc și eu de rău pe una, pe alta”. Atunci părintele îi zise: „Mergi acasă, ia o pernă și până la biserică să arunci toate penele din ea”. Zis și făcut. Femeii i s-a părut ușor canonul, dar nu l-a înțeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis: „Acum du-te și culege penele împrăștiate”. „Este imposibil părinte! Bătea vântul și le-a risipit pe toate”. „Vezi, fiica mea duhovnicească, tot așa e și cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poți întoarce. Ele sunt foarte periculoase și de aceea trebuie să te oprești de la acest păcat”.

S-a făcut singur...

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, și l-a întrebat: „Cine a pictat tabloul acesta?”. „Nimeni”, răspunse vecinul. „Cum nimeni?”. „Uite așa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete și acum este aici”. „Vorbești fără sens, vecine!”, spuse ateul necăjit. „Ba nu. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure și că Dumnezeu nu există. Dacă este așa, trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur”. Necredinciosul și-a plecat capul și, din ziua aceea, n-a mai zis că nu există Dumnezeu.

Conștiința

Pe un câmp, doi muncitori lucrau de zor, supravegheați de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „Hai să stăm și să ne odihnim, că stăpânul a plecat”. Credinciosul i-a răspuns: „Al meu e încă aici” și duse mâna spre cer. Atunci necredinciosul a înțeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

Mare lucru-i să fii om

Un om bogat, dorind să-și facă o casă, a angajat un zidar. L-a plătit și l-a lăsat singur să lucreze, el plecând într-o țară străină. În lipsa stăpânului, zidarul a început să-l înșele. Folosea ciment mai ieftin și mai slab, cărămida o puneă bucăți, zidurile le-a făcut mai slabe etc. Când s-a întors stăpânul, cunoscând că a fost înșelat și dorind să-i dea o lecție zidarului, i-a zis: „Prietenule, te știu om sărac și nevoiaș. Această casă am făcut-o pentru tine. Ia-o de pomană”. Atunci zidarul și-a dat seama cât valorează să fii om.

